

TEMARI INFORMACIÓ BENIFALLET, TERRES DE L'EBRE, COVES, LLAGUT I LLOCS D'INTERÈS TURÍSTIC

BORSA DE TREBALL INFORMADOR/A TURÍSTIC/TURÍSTICA BENIFALLET

1. Benifallet

El terme municipal de Benifallet, d'una extensió de 62,42 km², està situat a l'extrem més septentrional de la comarca, al límit amb les comarques de la Terra Alta i la Ribera d'Ebre (al termenal amb Miravet hi ha la Roca Folletera, divisòria històrica del terme de Tortosa). El terme confronta amb Prat de Comte (W) i el Pinell de Brai (NW), municipis de la Terra Alta; amb Miravet (N) i Rasquera (NE), de la Ribera d'Ebre, i amb Tivenys (S), Paüls (W) i Xerta (SW), de la mateixa comarca del Baix Ebre. Molt accidentat, el municipi s'estén a ambdues ribes de l'Ebre, i comprèn la vall del riu, delimitada al SE per les elevacions de les Muntanyes de Cardó, divisòria d'aigües entre l'Ebre i la mar, mentre que per la dreta la vall del riu resta encaixada i tancada per les serres dels Aligars i de Valliplana i els cims de Portell.

El Bloc de Cardó, al SE del terme, comprèn l'abrupta vall de Cardó, formada sota els punts més alts de la carena (la Creu de Santos, 941 m), fites amb els municipis veïns. Resta dins el municipi l'antic convent i balneari de Cardó amb les seves diverses ermites. Al massís de Cardó destaquen la punta de l'Agulla i, vers ponent, les Set Serres i el coll o tossal de Som; en direcció a llevant, els portells de Xàquera i de Cops, o portell de Cardó, per on passen diversos camins antics que travessen el massís. Són prolongacions del susdit massís, el tossal del Caramull (421 m), la Tossa (483 m), la Mola i los Puntals. De relleu càrstic, hi ha diverses fonts i coves, amb estalactites i estalagmites (la cova de les Meravelles i la Cova Marigot) i algunes amb vestigis de poblament antic (la de l'Aumediella i altres).

El barranc de Cardó, que es forma i té tot el seu recorregut dins el terme, no és l'únic rierol que solca el territori de Benifallet. Més a migdia, i també per aquesta banda esquerra de l'Ebre, hi ha el barranc d'en Jordi, que es forma també a Cardó i desaigua a l'Ebre aigua avall del puig de Raells. Per la dreta, l'Ebre rep el barranc de Llixem i, entre la serra de Valliplana i la dels Aligars, amb les llomes dels Mollets i la torre de Mollet, desemboca a l'Ebre el riu de les Canaletes; aigua avall, al límit amb Xerta, hi aboca el barranc de Xalamera. Cal fer esment també de la influència que en el cabal d'aigua de l'Ebre exerceix l'assut de Xerta (bé cultural d'interès nacional), situat en aquest terme, vora el límit amb Benifallet.

Generalment les muntanyes del terme són força erosionades i privades de la seva vegetació original a causa de l'antic i intensiu abancament a què foren sotmeses. Abandonats aquests marges des de la fil·loxera, avui hi predomina una vegetació arbustiva (mates, coscolls, romers, etc.). Els boscos són predominantment de pi blanc.

Cardó és la vall on hi ha una major densitat de bosc i on aquest es conserva menys modificat (1.544 ha de Benifallet són incloses al PEIN de les Serres de Cardó).

A més de la vila de Benifallet, cap de municipi, el terme comprèn els despoblats de Xalamera, Som, Sallent i Costumà, el balneari de Cardó, la torre de Mollet i la caseria de la Vall. El nom de Benifallet prové d'un topònim d'origen àrab. Les comunicacions amb el municipi eren antigament fluvials; també hi havia camins de ferradura molt difícils. El 1917 arribà la carretera fins a la vila i després fins a Móra la Nova, aquest carrer un dels trams de la C-12 d'Amposta a Lleida i Àger. El ferrocarril de Val de Zafán a Tortosa, que es posà en funcionament després de la guerra civil de 1936-39, és fora d'ús i s'ha convertit en Via Verda. Per a travessar l'Ebre hom feia servir una barcassa. La carretera C-43 arriba fins a Gandesa i permet l'accés al Pinell de Brai. La carretera T-301 Tortosa-Garcia porta a les Coves Meravelles.

Benifallet disposa d'una gran oferta gastronòmica i de productes de proximitat. La pasta típica és el pastisset. Els cítrics, la fruita dolça i l'oli són altres dels productes típics.

Les festes majors es realitzen al setembre amb motiu de la festivitat de la Mare de Déu de Dalt, patrona del municipi, juntament amb Sant Francesc d'Assís que és el patró.

2. Les Terres de l'Ebre

Les Terres de l'Ebre van ser declarades Reserva de la Biosfera per la UNESCO el passat 28 de maig de 2013. Estan situades entre el mar mediterrani i els contraforts més meridionals de la serralada prelitoral catalana. A més, les aigües tranquil·les de l'Ebre —el riu més cabalós de la península Ibèrica— modelen aquest territori i formen meandres que tranquil·lament el condueixen per la plana del delta fins arribar a la mar.

Precisament, el tram final de l'Ebre ha estat gresol de diverses cultures. I és que com a punt estratègic per al comerç —per l'entrada de productes des del mar cap a les terres més interiors de la península— ha captivat tot tipus de civilitzacions: els ibers, els romans, els àrabs, els jueus i els cristians hi van establir alguns dels enclavaments més importants. El pas de totes aquestes cultures ha deixat un important llegat que es fa notar en les tradicions populars, els monuments, la parla i, també, en el caràcter de la gent.

Les Terres de l'Ebre estan formades per les quatre comarques més meridionals de Catalunya: el Baix Ebre, el Montsià, la Terra Alta i la Ribera d'Ebre. Tal com indica el nom, la seva identitat es vertebrava al voltant del curs del riu Ebre.

La Ribera d'Ebre és el territori més septentrional de totes aquestes terres. Al nord limita amb les comarques tarragonines del Priorat i del Baix Camp, així com amb el

Segrià i les Garrigues (en aquest cas dins de la província de Lleida). Al sud de la Ribera d'Ebre trobem la Terra Alta i el Baix Ebre.

La Terra Alta, a més, també forma frontera amb la comarca del Matarranya, dins la Comunitat Autònoma d'Aragó.

Al sud hi trobem el Baix Ebre. Aquesta és, precisament, l'única comarca que voreja, a la vegada, tots els territoris de les Terres de l'Ebre: Terra Alta i Ribera d'Ebre al nord i Montsià al sud.

Finalment, el Montsià està situat a l'extrem sud de Catalunya. Al nord limita amb el Baix Ebre i en el seu vessant meridional és veí de la comarca del Baix Maestrat que forma part de la Comunitat Autònoma del País valencià.

El caràcter frontera de les Terres de l'Ebre, permet que la seva àrea d'intercanvi social i cultural vagi més enllà del territori estrictament català i arribi també a les comarques del nord del País Valencià i del sud de la Comunitat d'Aragó, zones amb les quals es manté un intens intercanvi cultural i humà.

Espais Naturals

Les Terres de l'Ebre es caracteritzen per tenir unes característiques úniques naturals: mar, muntanya i riu. D'aquests destaquem el Parc Natural del Delta de l'Ebre on el mar i el riu Ebre fonen les seves aigües i al mateix delta hi trobem platges extenses per gaudir del bon clima de la zona i la tranquil·litat d'aquestes terres. Dins el Parc Natural també hi trobem dos grans llacunes, l'Encanyissada i la Tancada, on hi podem observar la diversitat de la fauna i la flora.

També destaquem el Parc Natural dels Ports, com una de les reserves més gran de cabres salvatges de la península regulada cinegèticament. Aquest espai permet gaudir de la muntanya en tot el seu esplendor i el seu punt més alt és el Mont Caro amb 1447 metres.

Un altre espai a destacar és la Reserva Natural de Sebes i el Meandre de Flix, un lloc protegit on predomina la natura a la riba del riu Ebre on es pot gaudir del bosc de ribera i observar la seva flora i fauna.

Dins les Terres de l'Ebre també trobem joies naturals com ara les Coves de Benifallet, els Ullals de Baltasar, la Fontcalda, les Olles del riu Canaletes o el Toll del Vidre.

Tot i que també pot ser considerat un espai històric, connectant les comarques hi trobem la Via Verda de la Vall de Zafán, que serveix com a ruta per descobrir els diferents entorns de les Terres de l'Ebre ja sigui a peu, en bicicleta o a cavall.

Espais històrics

D'altra banda les Terres de l'Ebre tenen un llegat històric important i estan dotades de molts recursos històrics.

Exemples en són les pintures rupestres d'Ulldecona o del Perelló (d'art llewantí), el poblat ibèric de Tivissa (ibers), el Castell de la Suda de Tortosa (època conquesta musulmana), el Castell templari de Miravet (Templers), el Convent de Sant Salvador de Horta de Sant Joan (claustre renaixentista) i el Poble Vell de Corbera d'Ebre com a petjada de la Batalla de l'Ebre.

3. Les Coves de Benifallet

El Grup d'Espeleologia de Gràcia (Barcelona), en una campanya que van fer a la Serra de Cardó, va descobrir la primavera de 1968 una sèrie de cavitats mentre estudiaven i investigaven les coves que ja des de temps antics es coneixien a Benifallet com a Coves de l'Aumidiella i de les quals ens consten troballes arqueològiques del Neolític. El grup descobreix la Cova "Marigot", l'Avenc del Sifó i la Cova "Meravelles", que s'afegiran a les ja existents, formant el que hom coneix en l'actualitat com a COVES DE BENIFALLET. Les sis cavitats subterrànies són: Avenc del Sifó, Avenc del Cataclisme, Cova de l'Aumidiella Gran o de Xafarroques, Cova Marigot, Cova del Dos i Cova Meravelles.

Cal destacar la Cova Meravelles i la Cova del Dos per ser les dues coves que estan obertes al públic en aquest moment, tot i que no estan obertes en la seva totalitat.

La Cova Meravelles

Té un recorregut total de 510 metres, amb uns 9,82 metres de desnivell. Destaca per la seua quantitat i qualitat de concrecions, especialment les excèntriques. El lent degoteig de les aigües d'infiltració, carregades de carbonats en dissolució, va donant lloc a fascinants formacions, a voltes estrambòtiques, on la imaginació del visitant descobreix éssers fantàstics.

La cova Meravelles es va descobrir al 1968. Turísticament se'n visiten 200 metres, la part turística d'aquesta cova consta de tres sales:

- a) La sala dels Llapis
- b) La sala de l'amfiteatre
- c) La sala de la música

a) La sala dels llapis, consta d'un munt d'estalactites primetes al sostre, i a la part de terra té una cortina d'estalactites que rodegen una estalagmita totalment cilíndrica en forma d'espelma.

b) Dintre de la sala de l'amfiteatre, trobem els gurs que gràcies a l'aigua i al mineral que arrastra aquesta mateixa, fan unes formes circulars que pareixen les grades, una altra formació que trobem és, l'anemolita que és deguda als esquitxos de l'aigua i a la cristal·lització del mineral i la fistulosa anomenat vulgarment macarró, degut a que de dintre està buit.

Dintre de la sala també trobem una de les formacions més estranyes que hi ha dins d'una cova, la formació que fa el que vol desobedient la llei de la gravetat. Aquesta formació se l'anomena excèntrica, i ja per acabar aquesta sala direm que són les banderes; són unes formacions penjades del sostre, igual que les estalactites però enlloc de ser rodones són planes, ja que les gotes de l'aigua van deixant el mineral al que és el pendent de la muntanya, i la futura columna, que li falten uns cinc centímetres per a que s'ajunti.

c) I per finalitzar el recorregut, entrem a la sala de la música. Aquesta és la sala més petita però és en l'única que trobem un resum de totes les formacions que hi ha en tot el recorregut; estalactites, estalagmites, anemolita, columnes, banderes, macarrons i excèntriques.

Aquesta sala se l'anomena d'aquesta manera perquè hi ha unes estalactites que semblen uns tubs d'un òrgan i al tocar-les a la punta emeten diferents sons, això és degut a que al darrere hi ha una paret que ajuda a fer de caixa de ressonància i que el soroll surti cap a fora. Els diferents sons són conseqüència de diferents llargades i diferents gruixuts.

Cova del Dos

Aquesta cavitat rep el nom de Cova del Dos perquè té dues boques d'entrada. Aquesta cavitat té importància a nivell històric, ja que sempre ha estat habitada. Dintre de la cova s'hi ha trobat un as campaniforme, puntes de llança i sílex i tres enterraments d'època neolítica. Tot el que es va trobar està actualment al museu arqueològic de Barcelona i al Museu de les Terres de l'Ebre. Es tenen referències també que durant la Guerra Civil Espanyola s'hi va refugiar població

La cavitat té 235 metres dels quals se'n veuen 25.

4. Llagut Benifallet

El Llagut Benifallet intenta ser una rèplica dels antics llaguts que tants anys van trafegar per l'Ebre. Els llaguts transportaven mercaderies a través del riu Ebre. Podien transportar fins a 30 tones riu avall i 16 riu amunt. És una embarcació aparellada de vela llatina de regular grandària, destinada generalment al cabotatge (navegació comercial que es fa al llarg de la costa).

L'actual Llagut Benifallet té una capacitat de 48 passatgers i té un recorregut regular aigües amunt cap a Miravet d'una hora, tot i que oferta també viatges fins a l'embarcador del Castellot de la Roca Roja i fins a Miravet per a grups.

Les seves dimensions són de 15m d'eslora i 3,5 metres de mànega. Ha estat dissenyat per enginyers navals de l'empresa Proname i construït a un taller de Móra la Nova. Per a la seva construcció es va comptar amb ajuts de la Unió Europea.

El Benifallet és de color blanc i verd, colors de la bandera del municipi. Les rutes són guiades, amb explicacions del patrimoni i fauna i natura de l'Ebre.

El recorregut dura una hora aproximadament i es dona informació sobre la Roca foradada, la serra i el convent de Cardó, la illa de Cataula, l'illa del Nap, la finca de Xesa, el Carmull, la Roca Folletera i la Roca dels Penjats.

L' Ebre

És el riu més cabalós de la península Ibèrica. La seva conca té una extensió de 85.997 km, és la més gran i ocupa el 17'34% del territori de la península. Neix a les serralades de Cantàbria a Fontibre (Reinosa). Podem distingir tres trams: Ebre cantàbric (curs alt), Ebre aragonès (curs mitjà) i Ebre català (curs baix).

La longitud del riu és de 908km i el seu cabal mitjà a Tortosa és de 600 m³/s. Desemboca a Deltebre.

A les Terres de l'Ebre hi ha dos congostos magnífics: el pas de l'Ase (Vinebre) i el de Barrufemes que separa la Ribera d'Ebre i el Baix Ebre.

El riu queda comprimit durant uns 15 km per la serralada de Cardó i el contrafort dels Ports de Tortosa - Beseit.

Hi ha nombrosos barrancs que desemboquen al riu:

- El barranc del Racó del Mas, que recull les aigües de Cardó.

- El barranc de la Vall, últim tram del riu Canaletes.

De la vegetació de ribera destaquen àlbers, oms, tamarits i canyes.

Pas de Barca. Als dos costats del riu podem observar l'antic embarcador de la barca de Benifallet. El pas de barca constava d'una plataforma flotant subjectada a un cable que unia les dos ribes. Amb la corrent del riu la plataforma es movia i feia passar els carros i més tard els cotxes d'una banda a una altra. Els dos darrers llaguts que van conformar el pas de barca de Benifallet van ser "El Claire", el "Sant Joan" i el "Cardenal". La gent usava la barca de pas per creuar el riu i anar a les finques de l'altra banda, a l'estació de tren, a pobles veïns...

La construcció del Pont del Llaguter i la seva inauguració el 23 de febrer de 1991 va posar fi als viatges amb la barca de pas a Benifallet. Aquest pont de 231 m de longitud consta de tres ulls i està dissenyat amb forma corba i es va començar a construir el 10 de maig del 1987.

5. Poblats Ibèric-Castellot de la Roca-roja

El Castellot de la Roca Roja és un dels poblats ibèrics millor conservats de Catalunya. Està situat en l'anomenat pas de Barrufemes, un congost del riu Ebre, d'uns 15 km de llargada entre Miravet i Tivenys, encaixat entre la serra de Cardó, a l'est, i els contraforts dels ports de Beseit, a l'oest. L'assentament ibèric està situat sobre un turó rocallós a la riba esquerra de l'Ebre aproximadament a 40 metres d'altitud sobre el nivell del riu i a uns 50 metres sobre el del mar.

El 1998 un equip de la Universitat de Barcelona, sota la direcció de Joan Sanmartí, Jaume Noguera i Maria Carme Belarte, es plantejà iniciar un projecte de recerca arqueològica sobre el Castellot de la Roca Roja, que incloïa l'excavació completa del jaciment amb vista a museïtzar-lo. El primer pas abans d'iniciar aquest projecte va ser l'estudi i publicació dels materials recuperats l'any 1974, a càrrec de Jaume Noguera. El Grup de Recerca d'Arqueologia Clàssica, Protohistòrica i Egípcia hi va realitzar cinc campanyes d'excavació i consolidació entre 1998 i 2002

La cronologia d'ocupació del Castellot es contempla entre els segles VI i III aC, precisament en un període encara mal conegut en el tram inferior del riu Ebre. Va ser a finals del segle V aC quan es va construir el poblat com el podem veure en l'actualitat. El conjunt destaca pel seu bon estat de conservació, que permet imaginar amb força precisió de com podria ser la vida en aquest poblat habitat durant uns 300 anys, entre el segle VI i el III aC. Avui dia encara s'hi poden observar construccions defensives de fins a 5 metres d'alçada i una trama urbanística senzilla, amb carrers perpendiculars des d'on s'accedeix a les cases, generalment de planta rectangular.

L'assentament de la Roca Roja no és un cas aïllat, ja que s'ha identificat tota una xarxa d'assentaments de característiques similars en el curs inferior de l'Ebre. Totes responen a les característiques descrites per al Castellot: ocupen les extremitats de les terrasses fluvials o de petits turons a tocar de l'Ebre, amb una superfície molt reduïda i amb un urbanisme atapeït que donava cabuda a poblacions molt petites, de menys d'un centenar de persones.

6. El Centre d'Interpretació Turística Tomàs Pascual

El Centre d'Interpretació turística és un espai on s'ofereix una visió general dels punts més importants del municipi de Benifallet: les coves Meravelles, la via verda, el poblat ibèric de Castellot de la Roca Roja, el riu Ebre i la serra de Cardó. De fet, el centre compta amb una exposició amb diferents panells informatius en tres idiomes, català, castellà i anglès, i també amb una sala polivalent per desenvolupar tallers didàctics a nivell escolar.

7. L'església Parroquial de Benifallet

Dedicada a l'advocació de l'Assumpció, situada a la Plaça Major, va ser edificada al segle XVII.

És d'estil neoclàssic, va ser danyada durant la guerra civil i reconstruïda posteriorment. Una de les seves columnes corínties va ser aprofitada com a pedestal d'una creu del terme situada en l'entrada del poble.

A l'església també es pot veure la verge que va ser descoberta. Aquesta verge va ser trobada l'any 2006, amagada sota el terra de l'ermita de la Mare de Déu de Dalt, durant els anys turbulents de la Guerra Civil per salvar-la, aquesta verge pertany al segle XIII. És una talla de fusta policromada de transició entre el romànic i el gòtic, un fet " excepcional ", segons els experts, perquè l'art litúrgic romànic és pràcticament inexistent a les Terres de l'Ebre i a la Catalunya Nova en general. La talla, de 86 centímetres d'alt per 35 d'ample, representa la Mare de Déu coronada, en una posició frontal molt hieràtica, característiques pròpies del romànic. En canvi, els plecs de la túnica i el fet que la verge s'aguanti el mantell amb la mà esquerra són característiques pròpies del gòtic. Li fa falta la mà dreta, i tot fa pensar que sostenia el nen Jesús, també desaparegut.

8. L'ermita de la Mare de Déu de Dalt o del Calvari

Situada en la part alta del poble, és d'estil romànic tardà, típic de l'arquitectura cristiana medieval de la regió de l'Ebre i que va lligada a les Ordenis militars que van participar en la conquesta cristiana (Tortosa 1148). Conserva dos sarcòfags, que pel text que té gravats al seu exterior, pertanyen als Pinyol, senyors de Costumà relacionats amb Benifallet durant l'edat mitjana, concretament a la fi del segle XIII, i l'altre del segle XIV.

En l'actualitat podem distingir les primitives armes heràldiques de la família, així com les respectives inscripcions llatines.

També podem trobar pintures al fresc, segurament de l'època de la construcció de l'església. Destaca en el seu calvari petites capelles que representen la vida de Jesús

9. El Balneari de Cardó

En 1806 un grup de monjos carmelites van descobrir una seu d'aigües medicinals a la vall i van decidir quedar-se. Van construir un monestir en la vora d'un penya-segat, però amb la desamortització de Mendizábal en el S. XIX, el monestir va ser abandonat i destruït.

En el 1890 va ser reconstruït sobre els fonaments de l'antic monestir carmelita i reconvertit en balneari aprofitant les seves aigües medicinals. Durant la Guerra Civil espanyola va ser utilitzat com a hospital de guerra per part de les tropes republicanes i les brigades internacionals. En 1940 va tornar a obrir fins que en 1965 va haver de tancar per la falta de modernitat de les seves instal·lacions.

El balneari de Cardó, en el seu temps va ser un lloc paradisiac.

Visitat per les més importants autoritats de la seva època, estava envoltat de jardins i fonts, gràcies a les abundants aigües que sorgien de les entranyes d'aquesta muntanya.

Envoltat el balneari, hi havia tot un seguit de camins que convidaven al tranquil passeig, fent un recorregut per les diferents ermites que es trobaven en ple bosc, unes ben accessibles, unes altres en les puntes de les grans roques. Aigua per onsevilla, abundant vegetació i jardins idíl·lics.

Finalment, el Balneari i les fonts d'aigua van acabar sent, l'any 1974, una planta embotelladora d'aigua.

10. La Via Verda

La via verda és una ruta turística que transcorre per l'antiga via fèrria de la Val de Zafaron, atès l'interès del govern de l'Aragó de tenir port de mar per explotar els seus productes, van construir un traçat de tren en què estava projectada la unió del municipi de la Puebla de Híjar amb Tortosa. Les obres es varen començar el 1882, però a causa de diversos problemes, no fou fins l'any 1942 quan es va poder inaugurar. La via va estar en servei durant 31 anys i es va tancar definitivament el 17 de setembre de 1973. Aquesta obra no es va concloure mai, fet que la va condemnar al desús.

La Via Verda té un total de 110 Km. (Alcanyís-Tortosa).

Traçat Baix Ebre: 22 Km (Tortosa - Roquetes - EMD Jesús - Aldover - Xerta - Benifallet)

Traçat Terra Alta: 27 km (Pinell de Brai - Prat de Comte - Bot - Horta de Sant Joan - Arnes Lledó)

Traçat Aragó: 50 km (Cretes - Vall-de-Roures - Torre del Compte - Valdetormo - Valljunquera - Valdealgofa - Alcanyís)

Traçat Tortosa - desembocadura riu Ebre (Riumar): 50 km (Tortosa - l'Aldea - Deltebre)

Desnivell de la Via Verda: 400 m

Els amants de la BTT també poden gaudir de la Ruta dels Senyors de Costumà, amb dificultat mitjana pel camí de les coves de Benifallet.

11. La Ruta de les 3C

La Ruta de les tres Ces ofereix una visita per tres espais diferents de gran vellesa i història, com són el Castell de Miravet, la Cooperativa modernista del Pinell i les Coves de Benifallet.

Catedral del Vi del Pinell-Cooperativa del Pinell

Celler cooperatiu d'estil modernista de l'arquitecte Cèsar Martinell, deixeble de Gaudí. El celler produeix olis i vins de gran qualitat dins la Denominació d'Origen Terra Alta. Al Pinell de Brai a més de visitar la Catedral del Vi, podreu visitar els escenaris de la Batalla de l'Ebre o el Centre d'Interpretació "Les Veus del Front".

Castell de Miravet

Fortalesa templer del segle XII, construïda sobre un turó que controla tot el territori, el riu Ebre que passa pels seus peus i domina tota la població de Miravet. En bon estat de conservació, sent un dels grans exemples del seu estil a l'Europa occidental. Es poden visitar les muralles i diferents estances com cavallerisses, cisterna, cuina, refector, magatzems o l'important església romànica. Està gestionat pel Museu d'Història de Catalunya.

Coves Meravelles (*apartat 3)

Actualment els tres ajuntaments estudien donar més rellevància i dimensió a aquesta ruta.

12. Altres llocs d'interès

L'enclavament fenici d'Aldovesta

El poblat de Aldovesta apareix en el s. VII a.c. amb una gran quantitat de ceràmica fenícia.

La Vila romana del Mas del Cachorro

Es troba prop del pont del Llaguter.

L'edifici del Convent

És l'edifici més notable de la vila, d'estil neogòtic.

Benifallet/Terres de l'Ebre, 18/4/2016